

Me, arabit, elämme nyt kaksoiselämää.

Facebook seinällä synttärionnittelut, kissankuvat ja joku analyysilinkki lähi-idän tilanteesta.

Mutta inboxia emme avaa. Inboximme on meidän sisuksemme, sielumme tila. Inboximme on Troijan hevonen. Kun sitä avaa, se pursuaa toivottomuutta, kipua, ahdistusta, masennusta. Rakkaiden hampaattomat isovanhemmat tarvitsevat kuljetusta pois Syyriasta. Sinä joka asut lännessä, nukut sängyssä maha täynnä sushia, sinulla on juokseva vesi, auta PLEASE. Vaikka kaikki eivät tarvitse pakoa maasta, lääkkeitä tai rahaa, analyttiset ihmiset ovat puhtaasti syvässä masennuksessa eivätkä voi ilmaista masennustaan julkisesti, jottei toivottomuus leviä ja tartu.

Kulttuuria Kaikille juhlii, ja syystä. Ja me, joiden juuret ovat muualla, olemme jatkuvasti vammaisia sydämessä. Jokainen meistä jonka juuret ovat lännen ulkopuolella, kantaa ytimessään salaisuuden ja kipeää taakkaa. Yhteistä muiden vammaisten kanssa meillä on se, että yhdessä eroamme enemmistöstä, joiden suurin ongelma on se, että valkkari Savonlinnan risteilyllä ei sovi rapujen kanssa. Mutta me mamut eroamme muista vammaisista, sillä meidän vamma ei näy päällepäin ja siihen kuuluu koko perheemme, ellei sukumme. Historiamme ja sydämen ja sielun vammamme siirtyy todennäköisesti seuraavaan sukupolveen.

Tämä, sen lisäksi, että olemme puolikielisiä sekä suomeksi että ajan myötä äidinkielellämme. Revi tästä.

Mutta palataan hyvään menneeseen. Ennen vanhaa poliittinen kenttä oli se vakava kenttä ja kulttuuri oli kiva hupsukkikenttä. Nykymaailmassa jossa poliittisten linjojen rajat ovat hävinneet, kulttuuri ON POLITIIKKA. Tästä paras todistus on vaikkapa arabikevät. Käsittämättömän vahvat diktaattorit kaatuivat. Ei siksi, että poliittinen puolue tai suuntaus tuli ja muutti, vaan siksi, että nuoriso elää eri kulttuurissa, ja tämä kulttuurinen ero hajotti vanhan, kokonaan.

Nykyisessä Suomessa, tapa olla nainen, mies, nuori, keski-ikäinen ja vanha on itsessään politiikkaa ja kulttuuria. Ruokavalio ja jopa tapa heittää ja lajitella roskat- ovat kulttuuria. Joten Kulttuuri nähdään jo, kaikkialla. Kaikki kokevat kulttuurin olevan osaa omaa elämää. Meidän ei tarvitse pakkosyöttää ajatusta siitä, että kulttuuri kuuluisi kaikille- kenellekään enää. Mutta työtä riittää. Millä tavalla? Kohta tullaan siihen.

Aloitin työni Valtion taidemuseossa syksyllä 2005. Tulin suoraan ammattikorkeakoulun opettajan työstä. Tapasin Sari Salovaaraa heti kättelyssä, ja koin lämpöä ja solidaarisuutta koska mm. Kalle ja Maija Könkkölästä oli tullut siihen mennessä hyvin läheisiä ystäviä jo 20 vuotta sitten. Kahden kymmenen vuoden aikana maailma muuttui. Kun muutin Suomeen 32 vuotta sitten (vuonna 1981), radiosta kuului ”Kekkonen, Kekkonen”, jumalanpalvelus, kellonlyönnit ja Helsinki ei tuntunut kaupungilta vaan mukavalta ’townilta’. 1990 luvulla EU-projekti herätti keskustelua meidän identiteetistä ja halusimme nähdä itsemme osana Eurooppaa, mitä olemmekin. 90-luvulla kaupunkikulttuuri ja eurooppalaisuus olivat painopisteemme. 2000 luvulla halusimme tai emme, koko maailma koki hämmennyksen globalisaatiosta ja monikulttuurisuudesta. Vuonna 2005 muutos oli kuumimmillaan. Ja pian aloittamani työn yhteydessä tuli erimielisyyksiä Sarin kanssa. (Ninnun kanssa ei). Molemmat olemme itsepäisiä ja hot ladejä, joten mitään ei jäänyt arvailun varaan. Onneksi. Kaikista onnistuttiin puhumaan. Valtion tasolla taiteen ja

kulttuurin saavutettavuusryhmä oli sitten kinkkisempi paikka, mutta tarpeellinen. Tarpeellinen sillä siinä ristiriidat tulivat näkyviksi. Näkyväksi tuli myös valtion oma hämmennys koko tilanteesta. Onneksi pöydän ympärillä olivat älykkäät, itsepäiset mutta yhteistyöhön pyrikivät ihmiset.

- a. Monikulttuurinen kenttä Suomessa elää kovaa muutosvaihetta.
- b. Suomi elää suurten mullistuen aikana, taloudellisesti, henkisesti, poliittisesti, identiteetiltään- eli kaikin puolin.
- c. Koko maailma elää murroksessa, taloudelliset, poliittiset ja ympäristökysymykset - vaikuttavat globalisaation laajentumiseen, ja globalisaatio on monikulttuurisuuden toinen puoli.

Kulttuuria Kaikille haluaa toimia tarjoajien ja vastaanottajien VÄLISSÄ, tulkkina, terapeutina, eksperttinä, tuomarina ja tukijana. Ja tässä riittää työtä. Kuten mainitsin äsken, monikulttuurisuuden kenttä on koko potissa arvaamattomin, mutta ainoa varma siinä on se, että se tulee kasvamaan rajusti. Monikulttuurisuuden kentän työhön on hyvä ja tärkeä satsata. Se on kuin uusi nuori sisar, joka vie kaikkien huomioon, se ei vielä puhu, kakkaa kyllä ja kiljuu, mutta saa kaikilta huomiota ja rahaa. Ainakin siltä tuntuu. Monikulttuurisuus itsessään ei ole mitään kivaa tai pahaa. Se on vaan realiteetti. Se miten suhtaudumme siihen, on meidän käsissä. Ja suhtautumisemme voi koitua kohtalokkaaksi meille itsellemme.

Parasta mitä monikulttuurinen osa Kulttuuria Kaikille palvelussa voi tehdä, on saada rauha, etsiä oikeat KYSYMYKSET, tutkimusten kohdat ja kohteet, ja kysymysten asettelu.

Teille jokaiselle ja kaikille eri Kulttuuria Kaikille työntekijöille, tukijoille, osallistujille, siitä kiinnostuneille, including vauvat, koirat, hevoset ja muu tärkeä ympäristö, toivotan tarmoa, itsepäisyyden ja joustavuuden tasapainoa, mutta ennen kaikkea, ILOA!

Elämä on lyhyt, vaikea, hauska
mutta ennen kaikkea
yhteistyötä

Salut ja Salam

Umayya Abu-Hanna

Umayya Abu-Hanna työskenteli Valtion taidemuseon taidemuseoalan kehittämissyksikön (vuodesta 2008 Kehittäminen ja yhteiskuntasuhteet Kehys) kulttuurivähemmistökoordinaattorina 2005-2009 ja Kulttuuria kaikille -palvelun ensimmäisenä monikulttuurisuusasiantuntijana (2010).